

IN MEMORIAM  
Dan Amedeu Lăzărescu:

Motto: "Cine dintre voi este fără păcat,  
să arunce cel dintâi cu piatra în ea."  
Noul Testament, Evanghelia după Ioan, 8:7.

## "N-AM FOST LAȘ ÎN VIAȚA MEA!"

La 6 decembrie a.c., omul de cultură vastă, care a avut o contribuție esențială la renașterea și dezvoltarea liberalismului în România, Dan Amedeu Lăzărescu, a plecat dintre noi.

Am realizat primul interviu cu senatorul D.A. Lăzărescu la 6 iunie 1995, atunci în calitate sa de Suveranul Mare Comandor al Ordinului Masonic Român și vicepreședinte al Partidului Național-Liberal; aveam să-l reîntâlnesc și să port și alte discuții despre viața politică și socială din România după evenimentele din decembrie '89, discuții pe care le-am publicat apoi în CURIERUL ROMÂNESC. Am descoperit, cu ocazia acestor discuții, nu numai pe marele om de cultură, recunoscut de toți intelectualii, chiar și de dușmani, un om de o inteligență scilicet, cu o memorie de invidiat, dar și un om cu un humor deosebit.

N-am urmărit programul transmis de televiziunea română în 16 aprilie 2001, pentru că nu am avut acces la el de aici din Suedia, dar am citit articolele din presă română apărute pe Internet despre acest program și nu mi-a venit să cred că un membru al colegiului Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității încalcă legea fără să fie pedepsit, sustrăgând din arhivă dosarele unor persoane cu atitudine critică față de anumite aspecte sociale și politice din România pentru a-i

compromite, eliminând astfel critici acerbii.

În 2 august a.c. l-am reîntâlnit pe senatorul Dan Amedeu Lăzărescu pentru a discuta despre programul de la televiziunea română din 16 aprilie 2001, căci Mircea Dinescu l-a condamnat la oprobriu public la televiziune pe individul Dan Amedeu Lăzărescu, dar a uitat să facă mai întâi rechizitoriul patridului din care el însuși a făcut parte, partidul comunist, partid care a făcut posibile ororile comise împotriva unei întregi națiuni, care a adormit rațiunea poporului român și a creat, timp de 50 de ani, monștrii care încă n-au dispărut și care urmăresc și subjugă conștiința poporului român.

Făcut în 2 august a.c., acest interviu îl programasem să-l public în numărul 4 al acestei publicații, așa cum și fac de fapt, dar Dan Amedeu Lăzărescu a plecat dintre noi mai repede și n-a apucat să-l vadă tipărit.

Să-i fie țărâna ușoară! Să se odihnească în pace și Dumnezeu să-i ierte păcatele!

Îndureratei doamne Angela Lăzărescu și familiei, redacția CURIERULUI ROMÂNESC le transmite sincere condoleanțe!

Redau mai jos discuția avută în 2 august.

*Silvia Constantinescu: Aș dori să discut cu dvs. o chestiune delicată: programul de la televiziunea română din 16 aprilie 2001 și împrejurările care au determinat prezentarea la televiziune a aceluia program. Știu că ating un punct sensibil, dar consider că dvs. aveți dreptul, cu liniște și calm, să explicați despre ce este vorba. De ce credeți că, din mii de dosare din arhivele Securității, numai dosarul senatorului Dan Amedeu Lăzărescu, încalcându-se flagrant legea, a fost adus în discuție? Ale cui interese le reprezenta Mircea Dinescu?*

Dan Amedeu Lăzărescu: Acea emisiune de la televiziune își are un tîlc ascuns, care pe fiecare zi ce trece se profilează mai precis, ca atare, deși legea exista de 3 ani și în textul legii se prevede că toți cei care au deținut o funcție publică, dar care nu mai o dețin la data evidențierii dosarului, sunt absolviți de orice fel de implicații. Totuși nu s-a ținut seamă de acest lucru, deoarece eu la acea dată, 16 aprilie 2001, nu mai eram nimic. Nu mai eram senator, nu mai eram membru în conducerea Partidului Național Liberal reînființat de mine, ceea ce nu s-a spus niciodată de domnia care mi-au urmat prin fraudă, așa încât s-au făcut o serie întreagă de ilegalități.

Dar, ceea ce este săritor la ochi, este că eu sunt, din tot personalul politic românesc, vechi și nou (eu am marea cinste de a fi unul din cei 2 supraviețuitori ai candidaților anticomuniști pe listele partidelor istorice în alegerile parlamentare integral falsificate de la 19 noiembrie 1946, principele Șerban Ghica pe lista Național Tărănnistă prezidată de Iuliu Maniu, eu pe lista Național Liberală de la București, prezidată de Dinu Brătianu, și sunt un autor cunoscut, traducător din Shakespeare, istoric), totuși nu s-a ținut seamă de nimic și sunt singurul, UN UNICAT de fapt la ora acută, pus în discuție. De ce? Răspunsul este cât se poate de simplu.

Ședeam în calea unei acțiuni politice latente, care de 12 ani, de la Conferința de la Malta, din 2-3 decembrie 1989, ține România în poziția de stat tampon între Uniunea Sovietică și Statele Unite în coridorul ortodox și ca atare este supusă controlului KGB-ului. După o serie întreagă de manevre, mai mult sau mai puțin elegant, ca să le spunem așa, cu partidul Național Liberal, pe care eu l-am reînființat și acest lucru nu-l poate nimeni nega (în după-amiaza zilei de 22 decembrie 1989, împreună cu 2 colegi buni de detenție, Nicolae Enescu și Sorin Botez), conducerea a fost preluată de niște persoane care numai liberali nu erau și care răspundeau unor cu totul alte obligațiuni, mai mult sau mai puțin secrete. Totuși au avut eleganța să mă mențină în poziție de vicepreședinte al partidului înființat de mine, până la



Senatorul Dan Amedeu Lăzărescu în 2001.

Foto: Octavian Ciupitu / © CR.

congresul din mai 1997, când Convenția era la putere și când s-au strecurat deodată în fruntea Partidului Național Liberal, un personal eminent suspect și pe care Radu Câmpeanu însuși îl dăduse afară din partidul Național Liberal în vara anului 1992, înainte de alegeri, domnul Vasile Stoica. Reaparitia acestui personaj cu pretenții de primvicepreședinte al partidului, a urmărit un scop precis și anume acela de a compromite definitiv Partidul Național Liberal, asvârlindu-l în brațele unor partide sciziparitare comuniste: acela condus de domnul Meleşcanu și acela condus de domnul Stolojan. Acest lucru trebuia să se facă neapărat la un congres al partidului, la care am luat cuvântul cu atâta violență, i-am apostrofat în termeni atât de cumpliți pe acești ridicoli succesori ai marilor Brătieni, încât s-au temut că această acțiune a

mea, care a fost aplăudată frenetic, până în ultima clipă, să nu torpileze acțiunea lor de compromitere definitivă a istoricului Partid Național Liberal, devenit partidul opoziției miluită la dispoziția KGB-ului.

Pentru toate consecințele care vor urma până la Conferința de la Praga din noiembrie 2002 și după eventuala noastră integrare în Europa, și notam, pentru că nu te poți juca cu opinia publică românească, care este din ce în ce mai scârbită de regimul de teroare și de mizerie înspăimântătoare, de corupția excepțional de virulentă pe care toate guvernele au impus-o României, nu te poți juca cu o personalitate care poate să torpileze orice încercare de topire a istoricului Partidului Național Liberal într-o mlaștină comunistă inspirată de la Răsărit. Așa se explică virulența cu care am fost lovit, SINGUR, dintre toate personalitățile de vază ale politici și culturii românești.

*S.C.: Ați putea să-mi spuneți dacă ați colaborat în timpul detenției cu Securitatea...?*

D.A.L.: Pot să vă spun perfect: niciodată n-am colaborat cu Securitatea în timpul detențiunii, cea mai bună dovadă este că am fost condamnat la 20 de ani muncă silnică, ceea ce pentru mine era o pedeapsă distrugătoare, și că am refuzat orice contact cu Securitatea ca să pot să mă eliberez înainte, astfel că am făcut parte din grupul celor 72, cei din urmă deținuți politici ai partidelor istorice, din 3.500 din câți eram inițial, de la penitenciarul Botoșani, la 29 iulie 1964. Nu se poate găsi nici cea mai mică urmă scrisă de colaborare a mea nici cu Securitatea, nici cu detențiunea sau cu conderea penitenciarului de la Botoșani. Nu numai că am fost eliberat cel din urmă, dar că 5 ani după eliberarea mea, nu am fost primit în nici un fel de funcție, nici la cel mai mic nivel. A trebuit să dau lecții de engleză și franceză ca să pot subzista. În al doilea rând, dacă este vorba de o colaborare, inițial această colaborare s-a limitat la anumite întrevederi pe care eram obligat să le am cu anumite persoane, îmbrăcate civil, să mă întrebe fel de fel de chestii, la care eu răspundeam în sensul că eram eu cel mai potrivit pentru a pune la adăpost pe toți. După care ei s-au plictisit și m-au lăsat în pace pentru ca să mă aresteze și să mă condamne la 20 de ani muncă silnică. Dacă le-ași fi satisfăcut, într-adevăr, interesele, nu m-ar fi sancționat în acest mod. Ulterior s-a făcut o altă colaborare prin academicianul Virgil Cândea, la instigațiile mele, după care la toate congresele internaționale problema României în chestiunea Transilvaniei era compromisă de către delegația oficială română, care avea obligațiile ei politice, am beneficiat de faptul că eram ales de 3